

מחקר מזעזע
אודות התאבדות
קטינים מגולה:

★ **שני ילדים**

בני תשע ניסו

להתאבד

★ **ילידי מרוקו**

- מחזיקים בשיא

נסיונות

התאבדות

★ **מרבית**

ההתאבדויות

בתל-אביב

"...ניסיתי כמה פעמים, עד שעמד לי כוחי לקפוץ..."

הדודה דיברו רק אידיש ופולנית. לא שיחקתי עם הילדים. הם צחקו ממני בגלל הבגדים שלי ושאני לא יודע עברית. בכלל גם אני לא רציתי לשחק איתם. הם היו מלוכלכים. הייתי כל הזמן לבד. טיילתי לבד, שיחקתי לבד. הכל לבד. לא היה לי עם מי לדבר.

רשמו אותי בבית-ספר של השכונה. בכיתה ה'. באותה כיתה שהפסקתי ללמוד כשהייתי בווארשה.

בבית-ספר היה בדיוק כמו בשכונה. אף אחד לא ידע לדבר פולנית. שיחקו במשחקים שלא ידעתי. בשיעורים לא הייתי עושה כלום.

שנתיים הייתי ככה בבית-הספר הזה. בסוף כיתה ו', רצו להשאיר אותי כיתה ידעתי שככה זה יהיה. לא הייתי בסדר. אני לא יודע למה, אבל לא יכולתי להיות בסדר. אמא דיברה עם המנהל, בבית-ספר, והבטיחה שבשנה הבאה אני אהיה בסדר. אבל הוא לא הסכים להעביר אותי לכיתה ז'.

גם בקיבוץ

היו לי בעיות

★ **א** **מי העבירה אותי לקיבוץ.** שמחתי על זה, אפילו שלא ידעתי מה זה. לקחו אותי לקיבוץ, וכבר בהתחלה התחילו בעיות: אמא שלי שאלה את המהנדס אם אין חלילה בכיתה בני עדות המזרח. אני לא יודע איך, אבל הדבר נודע, וכולם צחקו ממני.

בקיבוץ למדו לפי צורה אחרת, שאני לא ידעתי אותה, ושוב פעם הכל היה כמו קודם: הייתי יושב בכיתה בלי לעשות כלום. כשרק היו נגמרים הלימודים הייתי יוצא לטייל במשק. הכי הרבה אהבתי לשחק עם הטרקטורים. עם החברים שלי בחדר ובכיתה הייתי מסוכסך.

בסוף שנת הלימודים הודיעו לאמא שלי שבשנה הבאה אני לא אוכל ללמוד יותר בקיבוץ. היא סיפרה לי, ואמרה לי שאני אצטרך לחזור ללמוד בחיפה כמו בשנה שלפני כן.

התביישתי מאוד. תמיד צחקו ממני שכל חצי שנה אני לומד בבית-ספר אחר. בקיבוץ נודע מיד בכיתה שאני לא אמשך בשנה הבאה, וכולם התחילו לומר לי סוף-סוף נתפטר ממך. מאוד התביישתי.

יצאתי לטייל. אותו יום לא חזרתי לכיר. תה. הסתובבתי כל היום רחוק. הייתי מאוד עצוב. הרגשתי שאני לא שווה כלום, וידעתי חי שאני צריך לגמור את החיים. לא

המתאבדים הקטנים

יכולתי להסביר לעצמי למה אני נכשל תמיד. רק ידעתי שאף פעם אני לא מסתדר.

חזרתי למשק. היה נורא מאוחר. בחדר המקלחת היה לנו ארון עם בית-מקלחת קטן. היו שם כל מיני כדורים ותרופות. חשבתי לבלוע כדורים ולצאת החוצה מהחדר למקום אחר. בלעתי הרבה כדורים. קצת מכל סוג. לא ידעתי איזה כדור הכי טוב. כשרציתי לצאת החוצה היה נורא קר. הלכתי לחדר שלי. כולם ישנו. שכבתי על המיטה, וזה הדבר האחרון שאני זוכר. עד כאן, סיפורו של מנחם.

אמבטיה

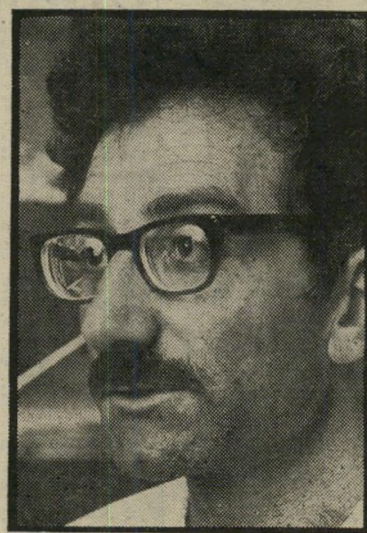
מלאה דם

★ **ג** **מ דפנה** הגיעה לבית-החולים איכילוב.

היא הגיעה לשם כשהיא בת 17 וחצי, זבת-דם כולה. הרופא התורן גילה לאביה, מאוחר יותר, כי רק דקות הפרידו בינה לבין המוות.

האב, פקיד בכיר במשרד ממשלתי, התערער משנתו, בדירה בצפון תל-אביב, לקול מים זורמים באמבטיה. תחילה לא ייחס לזאת חשיבות. לאחר מכן, הבחין כי המים זורמים מהאמבטיה החוצה. הוא זינק לחדר הרחצה. בתוך האמבטיה שכבה

* השם שונה.

החוקרים הפסיכולוגים יהודה רימרמן, 46, (שמאל) מרצה באוניברסיטת "בר-אילן", במחלקה לקרימינולוגיה, וד"ר מנחם אמיר, מאוניברסיטת תל-אביב, עורכי המחקר בדבר התאבדות קטינים, מגיל 9 עד גיל 18.

עליתי ביחד עם אימי. הורי לא חיים ביחד. הם גרו בשכונה של עניים. לא היה לי עם מי לדבר. כל הילדים בשכונה ידעו רק עברית. אני לא ידעתי מילה. בבית של

★ **ר** **הה, המטפלת של קבוצת תלמידי מירי כיתה ז'** במוסד החינוכי של אחד מקיבוצי השוה"צ בצפון הארץ, הודיעה עקה לחדרו של מנחם. תחילה היתה בטוחה שהקריאה הדחופה נבעה שוב מאחד הסיכסוכים התמידיים שבין מנחם לחדרו. כאשר הגיעה למקום וראתה את ההתקהלות מסביב לחדר, הבינה שמי שזה חמור יותר התרחש.

בתוך החדר, על המיטה ליד הדלת, שכב מנחם, מחוסר הכרה. כמה נערים ניסו להעירו תוך טילטולים אך ללא הצלחה. נערה צעקה: "הוא מת". וברחה מהחדר. האמבולנס הגיע. מנחם הוכנס פנימה. רק בבית-החולים המרכזי בעפולה נשמה שרה לראשונה לרווחה. הנער ניצל.

אחרי שבוע הוחזר מנחם למוסד, כדי לאסוף את חפציו, לחזור לבית אימו בחיפה. האם המבוהלת לקחה את בנה לפסיכיאטר לונ. שם, בשיחה בארבע עיניים, גילה הילד בן ה-13 לראשונה את הסיבה האמיתית לנסיון התאבדותו.

הייתי לבד,

צחקו ממני

★ **י** **פר מנחם:** כאתי לארץ לפני 3 שנים, מפולין.

* השם מוטווה.
** את דבריו גילה הפסיכולוג תוך הסוואת פרטי הנער.